

Slovo k povzbuzení na sobotu 4. dubna 2020...

Biblická čtení: Ez 37,21-28; Jer 31,10-13; Jan 11,45-56

Milé sestry, milí bratři,

a máme sobotu před Květnou nedělí. Obvykle tento den vypadá jinak: vrcholí přípravy na velikonoční svátky, a to jak v rodinách tak v kostele, v diecézích se v tento den pravidelně konají předvelikonoční setkání mládeže s biskupy, leckde se ještě organizují duchovní obnovy, hodně se zpovídá.

Letos je vše jiné. A tak se možná leckdo ptá, jak vlastně bude moci duchovně prožít Svatý týden, který zítřkem začíná, a Velikonoční třídenní, kterým vyvrcholí. Zvláště když se nebude moci zúčastnit velikých obřadů těchto dní, zejména obřadů vlastního Tridua, obřadů, které skutečně jedinečným způsobem zpřítomňují události poslední večeře, pašijí, smrti, sestoupení mezi mrtvé a zejména zmrtevýchvstání Pána Ježíše.

V první řadě je dobrým znamením, pokud se opravdu takto ptáme, pokud nějaké „jak Velikonoce prožijeme?“ v nás vůbec je. A stojí za to zazpytovat svědomí. Přítomnost takové otázky je totiž znamením, že opravdu chceme největší svátky celého roku i v nynějších nebývalých a nebývale složitých podmínkách prožít dobře, duchově a požehnaně, že se chceme s Pánem Ježíšem duchovně a skutečně potkat. Nepřítomnost naopak může být znamením, že nám na tom až tak příliš nezáleží. Kéž by v nás tedy tato otázka opravdu byla.

Pokud je, tak určitě také hledáme způsoby, jak to učinit. Uvažujeme tak třeba o internetem, rozhlasem nebo televizí přenášených bohoslužbách, chceme se víc modlit, číst Písmo svaté, zvláště pak pašije a úryvky o zmrtevýchvstání Páně, plánujeme maličké rodinné velikonoční bohoslužby slova, modlitby růžence či denní modlitby církve (breviáře), toužíme po návštěvě kostelů, kde jsou otevřené, a přijetí aspoň svátostí, kde je to možné, a tak dále. Nápadů, návodů a námětů je v tomto směru celkem dost.

Do toho zaznívá také dnešní Boží slovo, zvláště čtení evangelijní. V Janově sepsání je to poslední úryvek před začátkem velikonočních událostí, úryvek popisující poslední událost před Kristovým příchodem do Jeruzaléma, respektive do Betánie (vesnice kousek od hlavního města), kde Pán Ježíš dle Jana posledních šest dnů před svým ukřižováním v domě Lazara a jeho sester Marie a Marty se svými učedníky pobýval.

Před příchodem do Betánie a slavným vjezdem do Jeruzaléma (to si budeme připomínat zítra, na Květnou neděli) ale Pán Ježíš nejprve několik dní byl se svými učedníky v městě Efraim na kraji pouště (dnes se to místo jmenuje Taiyibeh a je vzdáleno nějakých dvacet kilometrů severozápadně od Jeruzaléma). Mnozí židé tou dobou byli už v Jeruzalémě – bývalo zvykem, že na svátky se chodilo dopředu a na více dní. Proto vyhlíželi Ježíše a ptali se mezi sebou: „Co myslíte? Nepřijde na svátky?“

Pán Ježíš na svátky skutečně přišel a tento jeho příchod předčil očekávání všech i celého světa: zemřel za naše hříchy a z mrtvých vstal pro naše oslavení a tím nám přinesl spásu.

Toto se stalo jednou, jedinečně, o židovských Velikonocích roku 30 či 33. Na tom stojí naše víra a celá křesťanská existence: až Kristovými Velikonocemi byl náš hřích ve svém jádru zničen a jimi se nám plně otevřelo nebe, teprve zmrtevýchvstáním se jasněji ukázalo, kým Ježíš Kristus je, Božím synem, který přijal naše lidství a pro naši spásu se stal smrtelným člověkem.

Velikonoční svátky slavené rok co rok tyto Kristovy Velikonoce každoročně zpřítomňují, proto se také nemohou překládat – Kristus vstal z mrtvých první neděli po prvním jarním úplňku, a tak také církev Velikonoce od nejranějších dob slaví. Velikonoční obřady a velikonoční svátosti sice ve své jedinečnosti nejsou ničím nahraditelné, ale Bůh je přeci jen ještě větší. Proto i Boží slovo, modlitba, společenství dvou nebo tří v jeho jménu, zvláštním způsobem pak i tajemné sjednocení se s jeho obětí na kříži, ale třeba i duchovní sjednocení se se slavením obřadů prostřednictvím jejich mediálních přenosů, a tak dále, to vše jsou také

způsoby Kristova přebývání a jeho přicházení k nám, přicházení na velikonoční svátky, přicházení, které i letos z našich dnů může učinit svátky.

Pán Ježíš jako Boží Syn ví, jak tomu letos je, jak jsme na tom. Z toho důvodu můžeme jistě oprávněně doufat, že k nám chce přijít i jinak než obvykle, a bude-li naše srdce otevřené, také skutečně přijde. A možná tento jeho příchod, tolikrát specifický a tolikrát ochuzený (především o jeho reálnou přítomnost v liturgických obřadech, které kněží budou muset slavit v soukromí, snad jen pro nepatrný počet lidí), pro nás může být paradoxně větším překvapením, duchovním obohacením než jindy. Jediné, co je na nás, je připravit svá srdce a také snad vynalézavě hledat způsoby, jak Pána Ježíše přivítat a přijmout. Zbytek, ten podstatný zbytek, už je na něm, na Božím synu, který i letos jako každoročně přijde na svátky.